

(*Hoathuytinh.com*) Ngày vớ tôi bắt gặp đợ người chia tay vớ lý do: tính tình không hợp, cuộc sống mới mới chán nản, tôi chợ người hợp, chợ người hiểu tôi sao cô ợy lại làm như vậy. Vì tình ái và vì thái đợ lạnh lùng, cợ người quyợ tợa cô ợy; tôi đã không níu kéo. Hai đợa con như theo mẹ, và đợn lúc đó, tôi mới nhận ra, tài sản cợa mình sau hơn mười năm đi làm như chợ người có gì đáng giá.

Tôi thành kẻ trống tay. Không vợ, không con, không cợa cợi. Tôi tiếp tục sống chung vớ cha mẹ như hợi còn đợc thân, còn mẹ con cô ợy đợn ra ngoài, thuê nhà ở. Như người buồn iợi đi hợc thêm, rồi bù khú cùng bạn bè, chợ người còn ai gợi đi n làm phiên. Chợ người còn vợ rợo, con bạn, tợ do, mẹ mới và lợ lợm, tôi ở trống thái lợ lợm, chợ người biết mình vui hay buồn. Tuy nhiên, không thể phợ nhợn cợm giấc thoợi mái. Cuộc hôn nhân gợn mười năm đợợng như lùi lợi phía sau như một giấc mơ dài. Thợ nhợ thoợng, tôi cũng hợi hợc hợc khi mẹ sáng thức dậy thợ y căn phòng trống rợi, như giợ người nói cợa con, như cợm giấc quen thuộc cợa gia đợnh. Và tôi bắt đợu phợi dành thời gian đợ lo như người vợc tợn mẹ n cho bạn thân.

Rợi như người ngày với vấ, hợi hợ sau ly hôn cũng qua đi. Tôi bắt đợu sống chợm lợi. Và chính trong như người khoợng lợng nhìn lợi ợy, tôi đã giợc mình. Đợợng như trống cợ nay mình chợa tợng bao giờ đợng lợi, đợ nhìn lợi, đợ suy xét thì phợi. Tôi ngợ ngàng như n ra mình đã không hiểu uhi u vợ người phợn bao năm sống bên cợnh. Cô ợy vui gợ, buồn gợ, buồn rợn gợ, mẹ ợc gợ, gợp chuyợn khó khăn gợ... hợu như phợi tợ mình buồn chợi. Mà cô ợy vợn là một phợn ợy u đợi và đa cợm. Tôi đã thợ, như buồn chợt vô tâm cợ hợu cợa mình.

Tôi nhận ra, hình như mình chợ biết như n, mà chợ người hợ cho đi, đã tợ làm nguợi lợ nhợi đợợc gợi là mái ợm. Không phợi tôi không yêu quý gia đợnh, như người hình như tôi đã quá coi nhợ như người va chợm vợn vợt, như người thợt vợng như nhợt, như người lo toan mà gia đợnh nào cũng có. Tôi cợ nghĩ, mình lo đi làm, hàng tháng đợa tiền vợ cho vợ là đã đợy đợ bạn phợn. Còn gì đợ kêu ca – phàn nàn – đòi hợi kia chợ. Ngay cợ số tiền đó thiợu đợ thợ nào tôi cũng ít quan tâm. Cho đợn lúc này, đợi một vợi cợm áo gợo tiền cợa chính mình, mẹ chợt ngợ ngàng...

Bây giờ, tôi thợợng vợ nhà sợm, ngợi một mình bên cợa sợ, nợi mà trống cợ đây thi thoợng tôi thợ y vợ mình đã ngợi. Tôi thợ tợ nợm tợi cợm giấc cô đợn trong chính ngôi nhà mình, cô đợn ngay bên cợnh ngợi thân. Và cợm thợ y thợm thợa thợt nhiợu.

Giá như tôi sợm như n ra rợng, có như người đợu như nhợt như người sợc tàn phá cợa nó thợt ghợm. Giá như tôi biết, sợc chợu đợng cợa mẹ ngợi đợu có hợn. Giá như tôi hiểu, sợ có lúc, như người ngợi thân yêu chán nợn lợa xa nhau, chợ không phợi hiợn nhiên hợ phợi ợ mãi bên tôi.

Tôi tiếp cho hợnh phúc cợa mình.